

Орисници над люлката

На първата, или на третата вечер след раждането на детето идват орисници. Те определят съдбата на новороденото, колко ще бъдат годините му на тази земя и какъв ще бъде късметът му. Всичко това те записват на челото на детето от полунощ до втори петли.

Орисниците са три жени на различна възраст. Най-младата е на 18-20 години, средната на 30, а най-старата до 40 - 45 години. Те се нареждат над новороденото и наричат за добро или лошо, затова им казват още наречници, или речници, реченици, наречни, нарешници и пр.

Представят се и като три сестри, облечени в черни дрехи, някъде е само една „мъничка жена“, а на места дори мъж. Орисниците живеят вечно, а домът им се намира „накрай света“. Като дойдат при новороденото, пускат в едно гърне три бобени зърна и ако последното е черно, детето няма да е щастливо.

Счита се, че най-добро предрича най-младата, по-лошо - средната, и най-лошо - най-старата. Затова и всички се боят най-много от най-възрастната орисница и всеки тръпне пред нейното последно заклинание.

Съществува легендата, че преди да кажат последната си дума, орисниците отиват при Бога и го питат как да орисат новороденото. А Господ всеки ден се намира в три различни състояния - сутрин е работник на полето, на обяд работи в дюкяна, а вечер си почива, яде, пие и е облечен с хубави дрехи. Когато трябва да отговори на орисниците, казва им: „Орисайте го както съм сега“.

Предпазване от лоша орис

Когато се роди детето, бързат да го вдигнат, за да нямат време наречниците да му нарекат нещо лошо. Понякога майката и детето се слагат върху сено, в което има билки и чесън, за да не нарекат орисниците това, което са измислили. Метлата също може да помогне, трябва само да се сложи върху майката и детето и така ще ги скрие и предпази.

До новороденото се поставя и просо – за да се залъжат орисниците да броят просените зърна едно по едно и да забравят лошите работи. Понякога на мястото на детето поставят бухалка, а него изнасят. Когато орисниците дойдат и нарекат на зло, то не се хваща, защото е наречено на бухалката.

През съдбовната нощ, в която се появяват орисниците, какъвто сън сънува родилката, такъв късмет ще има детето. Сънят е нейната връзка с невидимите сили на съдбата и затова тя трябва да вземе една от пеленките на детето, да я сложи под възглавницата си и да си легне с мисълта, че трябва да запомни своя сън. Под детската възглавница пък слага златен пръстен и златни обици, та като дойдат орисниците на съдбата и видят златото, да го орисат на лек и хубав живот.

Край главата на бебето се подрежда софра, застлана с чист бял пешкир и наредени върху него дарове за орисниците - прясно опечена питка от хубаво бяло брашно, намазана с мед, бъклица с вино и паници с гозби, масло, орехи, червен лук и непременно три восъчни свещички. На сутринта всички дарове от тази обредна софра, се дават на бабата-акушерка, която е бдяла над детето в тази съдбовна нощ.

Много хора си мислят, че орисниците са невидими, но бабата акушерка, дори и самата майка могат да ги чуят, без да ги видят обаче. Ако майката чуе лоша орис, не трябва да я разказва и да споделя с всеки, а да занесе дар от сърце на света Богородица в църквата.

Наречниците трябва да заварят детето облечено, за да не остане то голо през живота си.

В случай, че няколко дни след това детето се разболеело, това се приписвало на злата прокоба, донесена от орисниците.

Ако след третия ден бебето зачервявало бузки и започвало да наддава по-бързо, майка му била убедена, че е орисано с добра съдба.

[ПОЗДРАВИТЕЛНИ КАРТИЧКИ ЗА НОВОРОДЕНО БЕБЕ](#)